

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Jiráskem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. P.**
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUJI 73220/2019, sp. zn. OOSČ 794/2019 OOSC/226,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 15. 7. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/2252/2019/11, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 1. 2019 v 10:09 hodin na silnici I/38 – dálniční přivaděč v k. ú. Jihlava – Pávov, souřadnice

GPS měřicího zařízení 15°36'11.064" E, 49°26'19.128" N v levém jízdním pruhu ve směru jízdy od Jihlavy směrem na Havlíčkův Brod jako řidič motorového vozidla tovární značky M., reg. zn. X. překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h) o 21 km/hod. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu. Namítl, že v rámci odvolání podal žádost podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o sdělení oprávněných osob, které budou o odvolání rozhodovat. Žalovaný tuto informaci odeslal žalobci dne 18. 9. 2019 v 9:52 hodin a své rozhodnutí vypravil dne 19. 9. 2019 v 8:02 hodin. Mezi vyrozuměním o oprávněné úřední osobě a vydáním rozhodnutí tak neuplynulo ani 24 hodin, přičemž oba dokumenty byly žalobci doručeny zároveň dne 19. 9. 2019 v 14:29 hodin. Žalovaný tak postupoval materiálně v rozporu s citovaným ustanovením, neboť žalobci bylo fakticky znemožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Podle žalobce byl již z tohoto důvodu ve věci rozhodující Mgr. J. N. podjatý. Současně má tato oprávněná úřední osoba negativní citový vztah ke zmocněnci žalobce, neboť ten vystupuje jako zmocněnec se značnou úspěšností ve větším počtu správních řízení, což vyvolává nutnost vyššího pracovního výkonu Mgr. N. Ten se rovněž v minulosti negativně a nepravdivě vyjadřoval vůči zmocněnci žalobce, neboť jej nařkl z obstrukčních postupů.
3. Podle žalobce žalovaný nerespektoval zákaz dvojího přičítání, neboť žalobci kladl k tíži, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu. Výrok rozhodnutí správního orgánu je dle žalobce nepřezkoumatelný nebo vadný, neboť v něm absentuje popis protiprávního jednání – není totiž uvedeno, jakou rychlost jízdy vozidla žalobce vzal správní orgán za zjištěnou. Je-li ve výroku uvedeno, že žalobce překročil rychlost o 21 km/h, jde již o kvalifikaci přestupku a nikoliv o popis jednání. Žalovaný též dle žalobce nepostavil na jisto a neodůvodnil formu zavinění. Ve výroku rozhodnutí je sice uvedeno spáchání přestupku z nedbalosti, avšak ani z odůvodnění nelze zjistit, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Z úvahy o sankci, kde správní orgán uvedl, že přestupek nebyl spáchán úmyslně, lze dovodit, že jej měl za spáchaný ve formě vědomé nedbalosti, avšak žádná jiná část rozhodnutí tomu nenasvědčuje. Podle žalobce též správní orgán rozhodl o sankci na základě nesprávných podkladů, neboť přihlížel k přestupku žalobce ze dne 14. 11. 2018. Žalobce však takový přestupek nespáchal, resp. správním orgánem v této věci vydaný příkaz byl vadný, a byl proto v rámci přezkumného řízení zrušen. Správní orgán tak nezákonně přihlížel k přítěžující okolnosti, která neexistovala.
4. Žalobce též namítl, že v řízení vznesl námitku podjatosti úředníků správního orgánu prvního stupně. Ten o ni však nerozhodl a vyřídil ji neformálním přípisem, v němž odkázal na § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobce ovšem nenamítal skutečnosti uvedené v tomto ustanovení, nýbrž tvrdil, že zaměstnanci správního orgánu prvního stupně jsou pozitivně motivováni k ukládání pokut, a naopak negativně motivováni k tomu, aby řízení zastavovali, neboť v takovém případě nejsou naplněny rozpočtové cíle obce. Žalobce k tomu označil důkazy. Žalobcem označený důvod podjatosti nelze mít za a priori irelevantní.
5. Závěrem žalobce a jeho zástupce nesouhlasili se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhli naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

6. Žalobce ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal časový průběh odvolacího řízení a konstatoval, že zmocněnec žalobce byl v celém řízení pasivní, a to kromě podané námitky podjatosti. Správní orgán jednoznačně označil polehčující i přitěžující okolnosti, na základě nichž stanovil výši pokuty v zákonném rozmezí. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 9. 12. 2019 vyplývá, že se žalobce přestupku dne 14. 11. 2018 dopustil. Tato skutečnost však byla hodnocena jako jedna z několika přitěžujících okolností – jako daleko závažnější byla hodnocena skutečnost, že žalobce má celkem 14 záznamů v kartě řidiče, z toho 11 přestupků za překročení dovolené rychlosti. I kdyby se žalobce přestupku dne 14. 11. 2018 nedopustil, stále by byl hodnocen jako řidič se sklonem k páchání dopravních přestupků. Námitka vadného výroku rozhodnutí je dle žalovaného účelová. V situaci, kdy je obviněný z přestupku v řízení pasivní, se presumuje zavinění z nedbalosti. Námitka podaná vůči úředníkům správního orgánu prvního stupně byla dle žalovaného v podobě, kterou vylučuje § 14 odst. 2 správního řádu, o čemž byl zmocněnec žalobce informován. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 15 odst. 4 věta první správního řádu platí, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci odvolání skutečně takovou žádost podal. Žalovaný na ni reagoval oznámením ze dne 18. 9. 2019 odeslaným téhož dne v 9:52 hodin do datové schránky zmocněnce. Současně žalovaný dne 19. 9. 2019 vydal napadené rozhodnutí, jež zaslal zmocněnci žalobce téhož dne v 8:02 hodin. Obě písemnosti pak byly zástupci žalobce doručeny dne 19. 9. 2019 v 14:29 hodin. Lze konstatovat, že žalovaný formálně vyhověl dikci § 15 odst. 4 správního řádu. Smyslem uvedeného ustanovení je ovšem informovat účastníka řízení o oprávněné úřední osobě především proto, aby měl účastník případně možnost vznést proti této osobě námitku podjatosti. Z toho vyplývá, že tato informace musí být účastníku řízení odeslána v dostatečném časovém předstihu před vydáním rozhodnutí ve věci samé, jinak totiž zcela pozbývá smyslu. To se v nyní projednávaném případě zjevně nestalo.
10. Žalovaný se tak dopustil vady řízení; otázkou však je, zda takové pochybení mělo samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze z absence sdělení údajů umožňujících identifikaci oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku ve správním řízení nebo v žalobě (typicky v návaznosti na okamžik zjištění, kdo bude ve věci rozhodovat) uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 332/2016 – 39, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 – 30, nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 – 34).

11. V žalobě byla namítána podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného v tom, že se Mgr. J. N. snažil žalobce zbavit možnosti podat námitku podjatosti a dále že Mgr. J. N. má negativní vztah ke zmocněnci žalobce, který vystupuje ve větším počtu správních řízení, a zavdává tak nutnost vyššího pracovního výkonu Mgr. N. Ten se přitom v minulosti v rozhodnutích negativně vyjadřoval vůči zmocněnci a nepravdivě jej nařkl z obstrukčních postupů. Podle názoru zdejšího soudu se nejedná o tvrzení, která by naplňovala výše uvedené (judikaturou dovozené) požadavky na konkrétnost důvodů podjatosti, pro které může mít nesdělení informace o oprávněné úřední osobě žalovaného vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 – 34, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32, nebo ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 – 39). Porušení jednoho procesního ustanovení samo o sobě nemůže vést k závěru, že Mgr. N. je vůči žalobci či jeho zmocněnci podjatý. V dalším pak žalobce zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení, pokud nespecifikoval žádné konkrétní řízení či rozhodnutí, ve kterých se měla podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného vůči jeho zmocněnci projevit. Současně žalobce nezpochybnil nestrannost oprávněné úřední osoby žalovaného z jiných důvodů, mezi které typicky patří osobní zájem na výsledku řízení, který může být dán zejména existencí osobní vazby k účastníku řízení nebo jeho zmocněnci. Námitka žalobce je nedůvodná.
12. Podle zásady zákazu dvojího přičítání platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem přestupku, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006 – 34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS). V projednávané věci správní orgán prvního stupně svou úvahu o správním trestu uvedl následující větou: „*Správní orgán při rozhodování o výši správního trestu pokuty za přestupek obviněného vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku*“. Následně správní orgán prvního stupně hodnotil jednotlivé okolnosti ve prospěch či neprospěch žalobce. Podle názoru soudu nelze z citované uvozovací věty jakkoliv dovozovat, že by správní orgán prvního stupně při úvaze o správním trestu přihlížel k tomu, že žalobce porušil předpis o silničním provozu. Ostatně soudu není ani zřejmé, jak by k takové okolnosti vůbec mohlo být přihlídnuto (zda jako k polehčující či přitěžující) a z rozhodnutí taková úvaha správního orgánu nijak nevyplývá. Žalobcem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu na projednávaný případ nedopadá, neboť se týkala situace, kdy bylo přestupci kladeno k tíži, že přestupek spáchal v obci, ač tato okolnost byla již součástí skutkové podstaty přestupku. Námitka je nedůvodná.
13. K žalobní námitce týkající se výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud uvádí, že jej neshledává nepřezkoumatelným nebo jinak vadným. Jestliže je ve výroku uvedeno, že žalobce „*překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/hod) o 21 km/hod*“, lze z něj jednoduchým výkladem za užití operace sčítání elementární aritmetiky dospět k závěru, že žalobce jel rychlostí 111 km/hod. Tvrzení žalobce, že správním orgánem použité vyjádření je již kvalifikací přestupku a nikoliv popisem jednání, považuje soud za hru se slovy, která nemůže mít na závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí vliv. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“), musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Popisu skutku dle tohoto ustanovení

přitom dle soudu vyhovuje jak vyjádření, že žalobce jel rychlostí 111 km/h mimo obec, tak obrát, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/hod) o 21 km/hod. Námitka je nedůvodná.

14. Pokud jde o formu zavinění, ta musí být obsahem výroku rozhodnutí o přestupku v případě, je-li obviněný fyzickou osobou [§ 93 odst. 1 písm. d) ZOP]. Jak přitom vyplývá i z žalobcem citované judikatury, ve výroku rozhodnutí postačuje rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry správního trestu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46). Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřetelně uvedeno, že žalobce přestupek spáchal z nedbalosti. Z odůvodnění rozhodnutí by pak bylo možno dovodit, že správní orgán uvažoval s nedbalostí nevědomou (srov. text. „*k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, minimálně nevědomé nedbalosti, když obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo obrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*“). S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje – žalobce v daném případě překročil maximální rychlost mimo obec o 21 km/hod. Při takto vysokém překročení rychlosti lze stěží uvažovat o tom, že řidič zvýšení rychlosti nad zákonný limit nevnímá a neví o něm. S ohledem na množství žalobcem dosud spáchaných a správními orgány šetřených přestupků týkajících se překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci i mimo obec si pak žalobce musel být vědom, že svým jednáním porušuje zákonem chráněný zájem na dodržování maximální rychlosti na pozemních komunikacích. Tento odlišný závěr soudu však nemá na zákonnost rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně vliv - při úvaze o sankci totiž správní orgán prvního stupně přičetl žalobci k dobru toliko to, že nejednal úmyslně (a rozlišením vědomé a nevědomé nedbalosti se v tomto ohledu nezabýval), a jeho rozhodnutí proto ob stojí.
15. Ve vztahu k přitěžující okolnosti spočívající ve spáchání přestupku dne 14. 11. 2018 lze uvést, že správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že žalobce má v evidenční kartě řidiče celkem 14 záznamů, z nichž zmínil konkrétně dva jako spáchané v nedávné době, a to přestupek dne 13. 11. 2018 a dne 14. 11. 2018. Z této evidenční karty, která je součástí správního spisu, vyplývá, že v převážné většině se jednalo o přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci či mimo obec, a to v nikoli nevýznamném rozsahu. I kdyby tak bylo pravdivé tvrzení žalobce, že příkaz odsuzující jej za přestupek spáchaný dne 14. 11. 2018 byl zrušen v přezkumném řízení, pak zbývající záznamy vedou k závěru, že žalobce vykazuje sklony k páčání tohoto typu přestupků, a to i přes opakovaně uložené tresty. Tato skutečnost společně s přitěžující okolností spočívající ve spáchání přestupku dne 13. 11. 2018 pak postačují k odůvodnění uložení pokuty v polovině zákonné sazby. Jelikož tvrzení žalobce uplatněné v žalobě nemohlo mít na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, soud k němu pro nadbytečnost neprováděl dokazování rozhodnutím v přezkumném řízení, ani výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 9. 12. 2019 předloženým žalovaným).
16. V poslední žalobní námitce se žalobce bránil proti tomu, jak bylo naloženo s námitkou podjatosti, kterou uplatnil v řízení před správním orgánem prvního stupně. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19. 3. 2019 vznesl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce námitku podjatosti, směřující proti každému zaměstnanci správního orgánu prvního stupně bez ohledu na funkci a postavení v organizační struktuře. Důvodem byla skutečnost, že v

rozpočtu obce je pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu ze sankcí na budoucí rok, a proto se lze domnívat, že všichni zaměstnanci jsou motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit, a tedy mají zvláštní zájem na výsledku řízení. Námitka podjatosti byla vypořádána sdělením ze dne 24. 4. 2019, v němž byl žalobce s odkazem na § 14 odst. 2 správního řádu vyrozuměn, že o jím vznesené námitce podjatosti nebude rozhodováno usnesením dle § 14 odst. 3 správního řádu, neboť žalobcem uváděné důvody podjatosti, tj. zaměstnanecký či jiný poměr zaměstnanců k městu Jihlava, není ze zákona důvodem k jejich vyloučení z projednávání a rozhodování v řízení.

17. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 2 není úřední osoba vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Podle odst. 3 může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“). Podle § 67 odst. 1 správního řádu rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách.
18. Soud musí v první řadě korigovat závěr správního orgánu prvního stupně, že o námitce podjatosti, která je vyvolána důvody uvedenými v § 14 odst. 2 správního řádu není třeba rozhodovat usnesením podle odst. 3 téhož zákona. Takový obecný závěr totiž z právní úpravy nevyplývá. I v tomto případě je třeba postupovat dle konstantní judikatury, podle níž právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Každou námitku podjatosti je třeba vyhodnotit nikoliv pouze formálně, ale i obsahově. Pokud však správní orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako *prima facie* nedůvodnou a ani ji tedy nepředloží k rozhodnutí představenému úřední osoby, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 – 83, a ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34).
19. Pro rozhodnutí není podstatné, jak je označeno, ale zda splňuje materiální znaky vymezené v § 67 odst. 1 správního řádu. Ze sdělení správního orgánu prvního stupně, kterým se

vyjádřil k námitce podjatosti, je zřejmé, k jakému závěru dospěl, tj. že námitce nevyhověl, a z jakých důvodů. Přestože tedy sdělení není formou rozhodnutí, z obsahového hlediska se o rozhodnutí jedná. Argumentaci žalobce spočívající v tom, že o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, tedy nelze přijmout, správní orgán prvního stupně o ní rozhodl.

20. Žalobce tvrdí, že důvodem podjatosti není skutečnost, že by ve věci rozhodovali úředníci jako zaměstnanci celku, který profituje z pokut, ale to, že jsou úředníci na svém platu motivováni k ukládání sankcí. Z jím uplatněné námitky je však zřejmé, že důvod podjatosti shledává v tom, že v rozpočtu obce má být pevně plánovaná kapitola stanovující příjem obecného rozpočtu ze sankcí na budoucí rok, a proto se lze obecně domnívat, že zaměstnanci jsou motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit. Žalobce tedy opírá důvod podjatosti úředních osob o skutečnost, která vyplývá z § 7 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, jež vymezuje složky příjmu obecních rozpočtů, a dále o systém odměňování zaměstnanců územního samosprávného celku, který je však pevně stanoven příslušnými právními předpisy. Jeho tvrzení tak lze podřadit pod systémovou námitku podjatosti. Samotný poměr úředních osob k územnímu samosprávnému celku však pro vyslovení podjatosti nestačí, jak jednoznačně plyne z díky § 14 odst. 2 správního řádu. Musí zde být další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 2 As 151/2018 – 63). Žalobce však žádnou takovou okolnost neuvádí, jeho obecná tvrzení tedy nezavádějí pochybnost o nepodjatosti rozhodujících úředních osob. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1Afs 363/2018 – 113, pak na nyní projednávanou věc nedopadá, neboť v uvedeném rozsudku se soud zabýval zcela konkrétní námitkou podjatosti týkající se příslibu cílových odměn za konkrétní postup a výsledky správce daně. Soud tedy uzavírá, že s ohledem na zjevnou (*prima facie*) nedůvodnost obecné námitky podjatosti nelze postup správního orgánu prvního stupně hodnotit jako vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
21. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a k jejich návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci soud podotýká, že zjevně nejde o žalobní bod, a pokud by o něj šlo, pak nemá žádnou souvislost s napadeným rozhodnutím, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení. Soud se proto touto částí žaloby blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. února 2021

Mgr. Jan Jirásek, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.